

**Talepapir til brug ved besvarelse af SAU alm. del spørgsmål Q,
R, S, T, og U fra Skatteudvalget – samråd den 1. marts 2012.**

Spørgsmål Q:

Ministeren bedes forklare, hvorfor regeringen opgiver at inddrive gæld til det offentlige for så stort et beløb som 37 mia. kr., som omtalt i f.eks. Politiken den 24. januar 2012 ”Minister opgiver gæld for 37 mia.”? Herunder bedes ministeren forholde sig til logikken i at opgive gældsinddrivelse samtidig med, at regeringen opkræver nye skatter og afgifter. Ville det ikke være mere logisk at bruge kræfterne på at inddrive de skatter og afgifter, som allerede er vedtaget?

Svar:

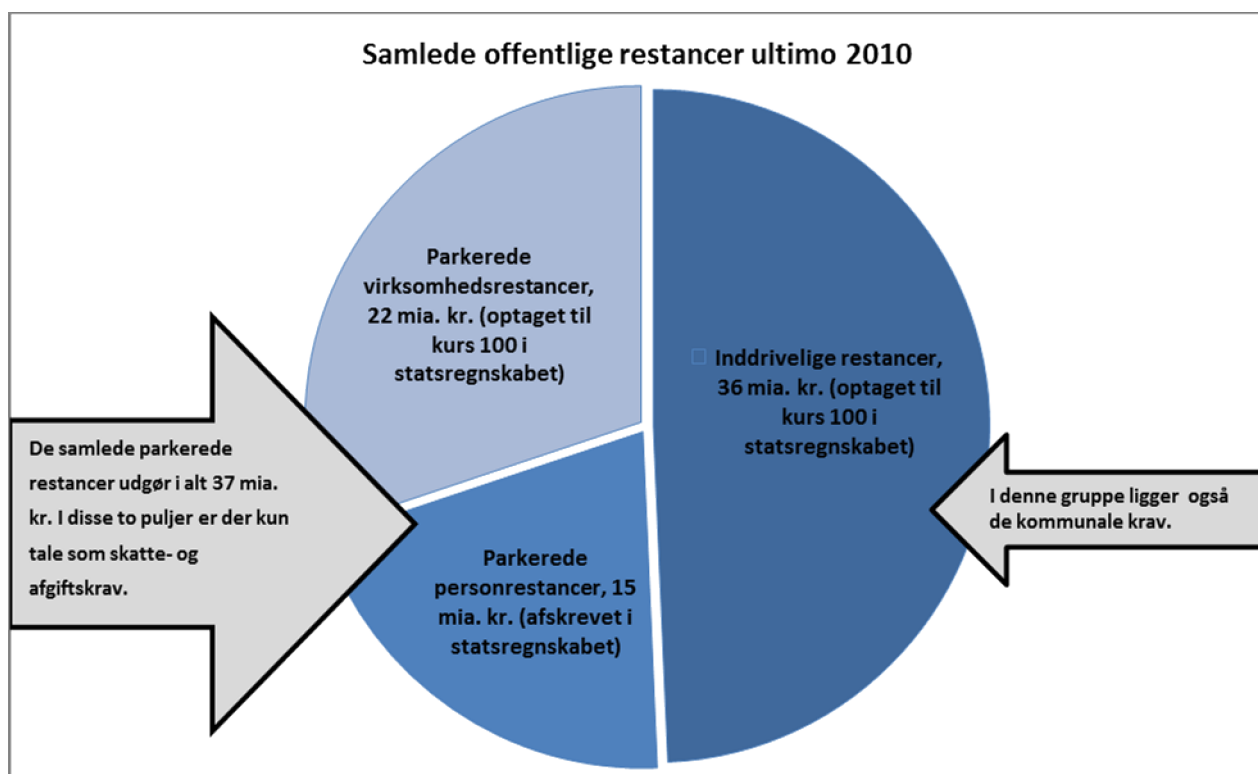
Jeg er glad for at være indkaldt til samråd. Det giver mig nemlig endnu en chance for at rede misforståelserne ud og forklare hvordan tingene rent faktisk hænger sammen. Det synes jeg, at der er et stort behov for efter den store mediebevågenhed.

I Finansudvalget i sidste uge havde jeg også lejlighed at redegøre for sagen, og jeg har netop oversendt min besvarelse af ca. 40 spørgsmål, som Skatteudvalget har stillet om samme emne forud for det her samråd.

Lad mig først og fremmest slå fast en gang for alle, at hverken jeg eller regeringen opgiver at inddrive halvdelen (dvs. ca. 37 mia. kr.) - af de godt 73 mia. kr., som borgere og virksomheder ved udgangen af 2010 skylder samfundet. Det er sådan, at borgere og virksomheder selvfølgelig skal betale det, de skylder.

Der er dog rigtig gode og fornuftige grunde til, at der ikke aktivt inddrives på de ca. 37 mia. kr. Men inden jeg kommer nærmere ind på disse grunde, vil jeg godt visuelt vise, hvordan tingene hænger sammen. Jeg vil nemlig gerne en gang for alle demontere påstanden om, at halvdelen er de offentlige restancer er opgivet. Det er ikke tilfældet.

Jeg har derfor i dagens anledning, ligesom jeg også tillod mig i Finansudvalget, taget en lagkage med, som I har fået udleveret.

Som I kan se på lagkagen udgør de samlede offentlige restancer ca. 73 mia. kr. Den lagkage kan vi groft sagt dele op i to lige store dele. Halvdelen af lagkagen består af inddrivelige restancer og halvdelen består af parkerede restancer.

Hvis vi først ser på de inddrivelige restancer dem der udgør ca. 36 mia. kr. på tegningen – så er der tale om de restancer, der er under aktiv inddrivelse, dvs. der afvikles på restancen enten frivilligt eller under tvang. Vi laver betalingsaftaler, lønindeholdelse, foretager udlæg indenfor de rammer og muligheder som loven giver SKAT.

I denne del af lagkagen ligger alle de kommunale restancer. De kommunale restancer udgør i dag ca. 8,8 mia. kr. og afskrives ikke, så længe der er udsigt til at få pengene hjem.

Det er dog ikke alle restancer i den del af lagkagen, som der kommer penge ind på hele tiden. Nogle af restancerne ligger i kø på grund af bedre prioriterede krav, der skal betales først, og andre krav venter på, at skyldneren får betalingsevne. Skyldner er måske arbejdsløs og på kontanthjælp og har ikke penge til at afvikle på sin gæld i en periode. Dette er helt normale vilkår for den aktive restanceinddrivelse. Restancer overvåges aktivt og inddrivelsen genopta-

ges, så snart der konstateres betalingsevne, eller når de bedre prioriterede krav er betalt.

Den anden del af lagkagen består af parkerede krav – de ca. 37 mia. kr. som pressen fik galt i halsen og troede var endeligt opgivet. Det er de ikke.

De 37 mia. kr. består ene og alene af skatter og afgifter, som der ikke er mulighed for aktivt at inddrive på for tiden. Ca. 22 mia. af de 37 mia. kr. stammer fra virksomheder, og de resterende ca. 15 mia. kr. stammer fra personer.

Der er tale om restancer f.eks. i forbindelse med retssager, hvor en borger eller virksomhed har klaget over en skattesag. Så længe klagen ikke er afgjort, inddriver vi som hovedregel ikke.

Jeg går ud fra, at vi kan blive enige om, at det er fornuftigt og rimeligt, når det af lovgivningen fremgår, at vi i disse situationer afventer domstolens afgørelse, så grundlaget for, om der foreligger et krav til inddrivelse, er afklaret.

Der kan også være tale om en restance fra en virksomhed, der er under konkursbehandling eller betalingsstandsning, og hvor ejeren har svært ved at betale enhver sit. Der må vi vente til ejeren igen er kommet økonomisk på fode og kan afvikle sin gæld.

Også i disse tilfælde er det åbenbart fornuftigt og rimeligt at berostille inddrivelsen, indtil der er klarhed over virksomhedens økonomiske situation. Det tror jeg også, vi alle kan være enige om.

Men SKAT overvåger restancerne løbende og inddriver igen, når og hvis skyldner bliver i stand til at betale. Med andre ord kommer sa-

gerne tilbage i loopet igen, når betingelserne for at genoptage den aktive inddrivelse er til stede.

Jeg håber, at jeg nu én gang for alle har fået manet til jorden, at der er kastet 37 mia. kr. i graven. Restancer skal betales og krav naturligvis ikke opgives. Der gennemføres differentieret inddrivelse på alle 73 mia. kr. dog målrettet mod den del af restancerne, hvor der er mest at komme efter.

Jeg har i dag taget afsæt i restancetallene for 2010, som pressen og alle spørgsmålene fra Skatteudvalget har drejet sig om. Uanset om det er 2010, 2011 tal eller tal fra tidligere år, så er fordelingen mellem de inddrivelige og parkerede restancer den samme – sådan halvt halvt.

Spørgeren har også bedt mig om, at jeg forholder mig til logikken i at opgive gældsinddrivelse samtidig med, at regeringen opkræver

nye skatter og afgifter. Vil det ikke være mere logisk at bruge kræfterne på at inddrive de skatter og afgifter, som allerede er vedtaget, bliver der spurgt om?

Præmissen for spørgsmålet er forkert, da de 37 mia. kr. ikke er opgivet. Der er ingen modstrid mellem regeringens fokus på inddrivelse og fornuftige skattepolitik.

Når det er sagt, er der for mig at se slet ingen logisk sammenhæng i at opgive at opkræve nye skatter og afgifter, fordi de tidligere opkrævede skatter og afgifter ikke er betalt fuldt ud. Det er heller ikke en praksis som den tidligere regering og deres støtteparti har fulgt på trods af et proklameret skattestop.

Det er da heldigvis kun et fåtal af de skattepligtige borgere og virksomheder, der ikke betaler deres skatter og afgifter til tiden. Det gælder både de skatter og afgifter, der allerede er vedtaget, og de nye som vil blive vedtaget. Det giver derfor ikke nogen mening, hvis regeringen opgiver den del af butikken, der skal være med til at

betale for vores velfærdssamfund. Den offentlige gæld giver et stort hul i statskassen, men det vil medføre et endnu større hul, hvis vi ikke via eksisterende skatter og afgifter forsøger at finansiere vores samfund. Derfor er der fokus på opkrævning og inddrivelse af alle skatter- og afgifter – nye som gamle.

Spørgsmål R:

Ministeren bedes uddybe, hvilke præmisser der skal være opfyldt, før det opgives at inddrive et skyldigt beløb? Vil det f.eks. blive opgivet at inddrive en ubetalt parkeringsbøde hos en 20-årig, som burde kunne blive i stand til at betale bøden i løbet af vedkommendes levetid.

Svar:

Præmisserne for hvornår SKAT endeligt opgiver at inddrive et krav og afskriver kravet, følger af §16 i lov om inddrivelse af gæld til det

offentlige. En lovgivning som sætter rammen, og som SKAT forvalter med meget stor forsigtighed.

Når et krav endeligt afskrives, er udgangspunkt altid en vurdering af om inddrivelse af kravet er åbenbart formålsløs eller forbundet med uforholdsmæssige store omkostninger. Der lægges også vægt på, om der sker betaling på selve kravet eller på andre krav, som SKAT har til inddrivelse hos skyldner. Der lægges vægt på, om de inddrivelsesværktøjer, som SKAT har til rådighed har været brugt over for skyldner, om skyldner ejer aktiver af nogen art og sidst men ikke mindst, om skyldner har en betalingsevne. Det er altså en samlet vurdering af hele sagen, der er afgørende for om der afskrives eller ej. Derfor er det også svært at sige noget konkret om de eksempler, spørgeren fremhæver.

Spørgsmål S:

Ministeren bedes redegøre for i hvor høj grad opgivelsen af at inddrive gæld for 37 mia. kr. skyldes det manglende it-system, og hvorfor man i givet fald ikke ansætter nogle flere medarbejdere, indtil systemet er klar, idet man - gældens størrelse taget i betragtning - burde kunne ansætte en del medarbejdere til at foretage gældsinddrivelse, før der ville være tale om en negativ forrentning.

Svar:

Bare for at gentage en vigtig pointe. Jeg har ikke opgivet de 37 mia. kr., og præmissen for spørgsmålet er derfor grundlæggende forkert. Præmissen havde også været forkert, hvis de 37 mia. kr. rent faktisk var opgivet. Der er nemlig ikke nogen direkte sammenhæng mellem et nyt it-system og opgivelsen af at inddrive krav. Så simpelt hænger tingene ikke sammen.

Det er klart, at et nyt it-system vil kunne gøre inddrivelsen mere effektiv. Men i den periode, hvor vi har manglet it-systemet, har vi jo

holdt flere folk på opgaven. Det er altså ikke sådan, at vi ikke inddriver, mens vi venter på det nye it-system. Naturligvis gør vi det.

Jeg gør mig til gengæld ingen illusion om, at det er en let opgave at vende udviklingen med eller uden et nyt inddrivelsessystem. Jeg ser de stigende offentlige restancer som et meget alvorligt problem. Det er magtpåliggende for mig, at vi sætter alt ind på at inddrive de offentlige restancer trods vanskelige vilkår. Antallet af konkurser og tvangsauktioner stiger. Den finansielle sektor strammer deres udlånsbetingelser, og arbejdsløsheden er fortsat meget høj. Det er bare et svært udgangspunkt, når restanceudviklingen skal vendes.

Derfor er det også vigtigt, at lov, it og personaleressourcer sættes rigtigt sammen. Alt skal i spil og hænge rigtigt sammen, hvis restanceudviklingen skal vendes.

Og derfor sætter regeringen også i 2012 stort fokus ind på dette område for at nedbringe restancerne til det offentlige. Som jeg vil komme ind på, når jeg besvarer spørgsmål T, er der løbende iværksat en række initiativer til at øge effekten af Skatteministeriets inddrivelsesarbejde, og vi fortsætter arbejdet ufortrødent, og styrker i 2012 området med målrettede indsatser og ressourcer.

Spørgsmål T:

Ministeren bedes redegøre for, hvordan Skat inddriver, og agter at inddrive, gæld, mens man afventer færdiggørelsen af det nye it-system.

Svar:

Jeg skal være helt ærlig og sige, at inddrivelsesområdet er en stor udfordring, og som jeg nævnte, ser jeg og regeringen med stor alvor på situationen. Vi taler her om ganske betydelige beløb, som mangler i de offentlige kasser – det er både hos kommunerne og i staten.

Det er vigtigt at huske på, at inddrivelse er sidste led i fødekæden, og jo færre stats- og kommunale krav, der når til inddrivelse, jo bedre er det for den samlede offentlige økonomi. Det gælder derfor om at sætte ind så tidligt som muligt og på alle områder forebygge, at den offentlige gæld stiger.

Derfor sætter SKAT i 2012 fokus på, at både personer og virksomheder betaler det de skal, således at efterbetaling af moms og skatter i videst mulige omfang undgås. Efteropkrævninger øger risikoen for restancer. En sådan målrettet indsats er mulig, hvor SKAT selv er fordringshaver.

Med de eksterne fordringshavere herunder ikke mindst kommunerne, er det derimod af afgørende betydning at skabe en god dialog. Skatteministeriet er nu gået i tæt samarbejde med Københavns Kommune. Opkrævning og inddrivelse er et fælles ansvar at løfte, og skal passe sammen som hånd i handske. Derfor er det vigtigt at

processerne på begge sider af hegnet så at sige tilpasses hinanden, således at vi får størst effekt samlet set.

På trods af den forebyggende indsats gør jeg mig som sagt ingen illusioner om, at det er en let opgave at vende udviklingen. Når man ser på restanceudviklingen over en årrække, er det jo tydeligt, at den tidligere regering også har haft ganske væsentlige udfordringer på dette område.

Det er i mine øjne et fælles ansvar for regeringen og Folketingets partier at samarbejde om at skaffe de fornødne rammer og vilkår, der er nødvendige for – dels at stoppe tilgangen af restancer – dels at nedbringe de restancer, der allerede er. Jeg vil derfor gerne appellere til et fælles bredt fokus på, at vi får nedbragt restancerne til det offentlige.

Det er magtpåliggende for mig, at vi sætter alt ind på at inddrive de offentlige restancer trods vanskelige vilkår. Skatteministeriets styrker derfor i 2012 området med målrettede indsatser og ressourcer.

Det helt overordnede mål for vores inddrivelsesarbejde er at få alle skyldnere – både personer og virksomheder – der har betalingsevne, til at afvikle på deres gæld.

Sideløbende med det generelle inddrivelsesarbejde vil der derfor også i 2012 blive sat ind med ekstraordinære indsatser på udvalgte restanceområder. Dette afspejler sig i indsats- og inddrivelsesplanen for 2012.

Og i netop indsats- og inddrivelsesplanen for 2012 har vi målrettet ekstra ressourcer til forskellige projekter, der kan styrke den samlede inddrivelse af de offentlige restancer. Projekterne ligger godt i tråd med de initiativer, der allerede er sat i gang.

For at summere helt op har vi sat ind på følgende områder:

- **For det første** har vi på erhvervsområdet fokus på konsekvent brug af RKI overfor de mindre erhvervsrestancer. Hvis det ikke har nogen effekt følger vi op med fogedforretninger på virksomhedernes adresser. Erfaringen viser faktisk, at det er et effektivt værktøj og omkring 40 pct. af skyldnerne reagerer alene på truslen om at blive indberettet til RKI.
- **For det andet** lægger vi stort pres på de virksomheder, som har store erhvervsrestancer. Hvis der ikke betales – ja så kommer vores fogeder på besøg ude i virksomhederne. Snoren er kort, og det skal den også være.

- **For det tredje** sætter vi på personområdet målrettet og hurtigt ind med lønindeholdelse, der er det hurtigste, billigste og mest effektive inddrivelsesværktøj, der kan bruges overfor personer med lønindkomst. En næsten fuldautomatisk proces baseret på den enkelte skyldners betalingsevne.

Vi har taget fat i begge ender af indkomstskalaen og målretter indsatsen mod både dem med ekstra store lønindkomster og dem uden de store midler.

Vi gør brug af indsatsen ”særskilt lønindeholdelse”, der giver os lov til for udvalgte restancearter at lønindeholde skyldnere uanset indkomstforhold og uanset de i forvejen er under almindelig lønindeholdelse. Det drejer sig blandt andet om licens, kommunale parkeringsafgifter, kontrolafgifter. Da vi satte damp under de nye regler i efteråret var udgangspunktet at ca. 140.000 potentielle skyldnere kunne blive omfattet af sær-

skilt lønindeholdelse. Ved udgangen af 2011 har SKAT haft fat i næsten alle skyldnere. Vores mål i 2012 er at sørge for at nye skyldnere straks sættes i løntræk.

- **For det fjerde** og meget vigtige punkt vil vi i 2012 sætte fokus på de personlige skyldnere, der ikke har nogen lønindkomst, men forsømmer at få betalt deres B-skat til tiden. Det vil typisk være skyldnere med liberale erhverv og kunstnere, forfattere osv.
- Sidst men ikke mindst har jeg fokus på at skabe en god dialog med alle de offentlige myndigheder, herunder kommunerne, som vi inddriver restancer for. Opkrævning og inddrivelse er et fælles ansvar, og skal passe sammen som hånd i handske. Derfor er det vigtigt at processerne på begge sider af hegnet tilpasses, som jeg også har været inde på, for at sikre størst mulig samlet effekt.

På samrådet i Finansudvalget i sidste uge blev det antydnet, at SKATs inddrivelse bare er videreførelse af de indsatser, som den tidligere regering har taget.

Jeg vil meget gerne slå fast, at inddrivelsen i dag sker på grundlag af og inden for rammerne af inddrivelsesloven, som blev vedtaget under den tidligere regering, men vel at mærke med en bred tilslutning fra det daværende Folketing.

Så jeg vil understrege, at hvis man skal gøre en afgørende forskel på dette område – altså inddrivelsen - handler det ikke blot om at få vedtaget en masse ny lovgivning eller skaffe nye værktøjer. Det handler i høj grad også om, hvordan man udnytter de værktøjer lovgivningen giver os, og anvender ressourcerne, så vi løser opgaven

bedst muligt. Det gælder om at vælge de rigtige værktøjer i forhold til de forskellige skyldnere og deres restancer. Derved målrettes og øges effekten af indsatserne.

Der skal til gengæld ikke herske tvivl om, at den nuværende regering ser med stor alvor på de fortsat stigende offentlige restancer. Derfor er det også på Finansloven 2012 tilført inddrivelsesområdet yderligere ressourcer med 110 årsværk. Der skal anvendes til en målrettet indsats mod de områder, hvor det vurderes, at pengene kan inddrives, og som jeg netop har redegjort for.

Når dette er sagt, må udsagnet ikke misforstås derhen, at den nye regering ikke i videst mulige omfang ønsker at skabe de bedste og mest effektive rammer for at inddrive de offentlige restancer. Derfor vil der også fremadrettet være stor fokus i regeringen på blandt andet at få afklaret, hvorvidt eventuelle lovændringer kan gøre en forskel.

Spørgsmål U:

Hvilke konsekvenser har det fået eller vil det få for leverandøren af it-systemet, at det er væsentligt forsinket? Herunder bedes oplyst, hvilke muligheder der er indbygget i kontrakten mht. at kunne tildele leverandøren bøder og at kunne opsige kontrakten.

Svar:

Først og fremmest vil jeg gerne slå fast, at der arbejdes målrettet på at undgå væsentlige forsinkelser af det nye inddrivelsessystem.

Jeg har lige inden årsskiftet orienteret Finansudvalget om, at jeg så tidligt som muligt i første kvartal 2012 vil præsentere et nyt aktstykke på systemmoderniseringens fase 2. Jeg orienterede også om, at jeg havde igangsat en ekstern konsulentanalyse af forudsætninger og rammer for gennemførselen af it-udviklingsprojekter i Skattemi-

nisteriet. Inden udgangen af første kvartal 2012, vil Finansudvalget og Skatteudvalget naturligvis blive orienteret, som jeg tidligere har stillet i udsigt.

Vi har naturligvis brug for et bedre inddrivelsessystem for at løse opgaven mere effektivt. Det nye inddrivelsessystem er dog ikke en slags mirakelkur, der kan vende restanceudviklingen over natten, men det nye system er en vigtig medvirkende faktor.

Som i et hvert andet kontraktsforhold har Skatteministeriet mulighed for at reagere, når levering er forsinket. Leverandøren af systemet kan sættes i bod, ligesom kontrakten åbner mulighed for helt at kunne opsiges.

Skatteministeriets inddrivelsessystem leveres af to leverandører.

Den ene leverandør (KMD) er afhængig af leverancen fra den anden

(CSC). Det er leverancen fra CSC, der er forsinket. Og derfor har Skatteministeriet pålagt CSC at betale bod for forsinkelsen.

Skatteministeriet kunne have valgt helt at opsige kontrakten overfor CSC på grund af forsinkelsen, men har valgt ikke at gøre dette. Derimod insisterer vi på, at der er det fornødne pres på it-leverandørerne til at leveresystemet.